

Honors i distincions ?..., Vergonya !

L'escriptor francès Georges Bernanos deia que un polemista és divertit fins als vint anys, tolerable fins la trentena, empipador cap a la cinquantena i obscè a partir d'aquesta edat. Permeteu-me, doncs, que aquest article s'empari en el gènere de l'obscuritat. En relació als últims reconeixements de personalitats aprovats en ple municipal -la concessió de títol de fill predilecte a Albert Salvany i la medalla de la ciutat per F. X. Puig Rovira-, em fascina que, més enllà d'algun debat estèril, ningú hagi escampat el paper galdós que al meu criteri estem fent com a ciutat. Al capítol d'honors i distincions de la web municipal hi trobareu la relació de fills predilectes. Aquesta "més gran distinció" -segons el Reglament d'Honors i Distincions aprovat el 1996- l'han rebuda les següents persones: el cirurgià Jordi Puig La Calle, el ciclista Isaac Gálvez i el president de Catalunya Francesc Macià. Ara, i en virtut dels darrers acords, caldrà afegir-hi l'Albert Salvany. En relació a les medalles de la ciutat us estalvio la llista de les deu persones, entitats i corporacions homenatjades. Per reglament únicament es contemplen deu medalles vigents que, en cas de persones físiques, no poden ser concedides a títol pòstum. No entrem en els anomenats Diplomes de Reconeixement. Si tornem a la màxima distinció, se'ns diu que aquesta podrà ser concedida a títol pòstum, i vet aquí la primera limitació del reglament, on qualsevol reconeixement de grau a una persona ja traspasada ens aboca directament a la concessió del títol de fill predilecte. Una concessió per la que, d'altra banda, se'ns diu que s'aplicaran "criteris molt estrictes" a persones que "hagin destacat de manera extraordinària" i amb "transcendència supramunicipal". No entraré aquí en els criteris de selecció i procediment administratiu. És evident que la categoria i qualitat d'un poble o d'un país, es mesura també per la qualitat de la seva gent i dels fills notables que li donen o li han donat prestigi. Encara avui Riudoms i Reus es disputen haver estat el lloc de

naixença d'Antoni Gaudí. Amb tot, se'm fa difícil pensar que una ciutat com la nostra pugui generar una llista massa llarga de persones amb la talla i la projecció a que obliga el títol de fill predilecte. De quantes parlem ?. Mitja dotzena ?. Jo diria que no gaires més. Un excés, seria fer-nos trampes. A primer cop d'ull, la nostra llista d'escollits se'ns presenta, en el millor dels casos, com estranya, i que de ben segur no passaria una mínima roda de reconeixement per part de la majoria de ciutadans. Alhora que això succeeix, hem fet invisibles aquells il·lustres que en altra temps havien rebut aquest reconeixement i que avui la web municipal ignora. No hi son ni Alexandre de Cabanyes, ni Eduard Toldrà, ni Ventosa i Roig; i també hi trobem a faltar figures de la talla d'Enric C. Ricart, Amadeu Hurtado o Francesc Gumà. Per sort, al quadre d'honor tampoc hi apareixen José Antonio Primo de Rivera o el General Yagüe, nomenats fills adoptius el 1940. Per cert, algú en democràcia els hi ha retirat el títol concedit ?. Tampoc hi és el dictador Francisco Franco, a qui l'Ajuntament que encapçalava l'alcalde Miquel Benavent concedí la *Medalla de Oro de la Ciudad* el gener de 1974. Un gest absurd i un peatge innecessari en un moment en que el règim estava agonitzant. Que cal modificar el Reglament em sembla evident, que calen criteris més seriosos i rigorosos ho avala la pròpia llista presentada. Alguna cosa ens grinyola. Si gratem més, ens adonarem que la darrera persona elevada pel Ple a la màxima categoria dels predilectes, ni tant sols apareix al *Diccionari biogràfic de Vilanova i la Geltrú*, una obra de Puig Rovira exhaustiva i generosa com poques. Un oblit ?. Probablement, però il·lustra l'alegria i lleugeresa amb que es prenen decisions de transcendència històrica. Digne del sermó del Carnestoltes !. No voldria incórrer en la frivolitat d'entrar a valorar si els nomenats han fet mèrits suficients i son dignes dels honors rebuts. Ho deixo a criteri del lector. Tot plegat fa sospitar que s'ha actuat amb oportunisme -també en això cal ser prudents i prendre distància- i on les facilitats del Reglament es troben amb l'entusiasme dels promotors del reconeixement que segueixen el procediment sense trobar-se cap mena d'objecció ni oposició, perquè ningú vol problemes. Un procés finalista que

acaba a l'ordre del dia del plenari i que no sembla més rigorós que una autobiografia a la viquipèdia. A la Casa Gran volen tenir tothom content i a cap formació política li agrada quedar en evidència i haver de donar explicacions per causes tant solemnes i de “bon rotllo”. Decisions, aparentment asèptiques, que poden tenir molta càrrega política. Així anem salvant el dia a dia, amb decisions curt-terministes amb poca o gens voluntat de visió global i de futur. Què fem amb els fills predilectes anteriors al Reglament de 1996, ens oblidem d'ells ?. Aquest model rupturista ha provocat anècdotes com el fet que Francesc Macià hagi estat nomenat fill predilecte en dues ocasions. El Reglament insisteix en la capacitat de transcendència més enllà de la ciutat. Doncs bé, resulta que cap dels dos vilanovins -crec que no me'n deixo- als que els ha estat concedida la Creu de Sant Jordi de la Generalitat, no són a la nòmina dels nostres fills predilectes. I no hi compto l'Alessandro Benuzzi, fill de Vilanova, del que ja en parlarem un altre dia. I com que he començat anunciant polèmica, em posiciono. Jo de la llista dels fills predilectes - insisteixo, *la més gran distinció*- només en salvaria un, potser dos. I la resta ?. Penso que la medalla de la ciutat és un reconeixement notable i suficient per valorar els mèrits imputats. I caldria anar pensant que potser algun dels actuals medallistes hauria de promocionar al nivell més alt. Però, per tot això, ens cal canviar el Reglament i fer tots plegats un gran exercici de coherència. Cada cop que m'ho miro, com a vilanoví sento més vergonya que orgull.

Albert Tubau

(Article publicat al Diari de Vilanova el 21 de novembre de 2014)